

László Zsolt:

Napimádó

Érik a vadszilva
 levesen toccsan egy-egy szem
 a keményre taposott dűlőre
 Szeptember száraz porában zihál a határ
 Nem várok a megtalálás örömére
 Fogamat csikorgatva sem vagyok már erős
 és nem kívánhatok többet annál
 ami éppen elém vetődik
 A tarvágás helyén majd másmilyen lesz az erdő
 mint a tudásalapú társadalomban
 kitenyésztett egyen-korcs –
 A lecsokolt hegyoldalokról
 még a napfény is elkívánczik
 A többnyelvű megapoliszt magára hagyva
 csak a saját nyelvemen faggathatom
 az itteni csöndet
 A türelem vénit
 Amikor szétesik a létezés makettje
 és szárnyat növeszthetne még a gombostű is –
 Nekem a túlsó part
 Neked az innenső
 Szép új provinciánkban
 Én meghalni megyek oda naponta
 Ahová Te élni...
 Lábam alatt kérgesül a dűlő
 A hátra hagyott csatatereken
 befelé búzáló döggként
 üdvözölhetném csak a békesség fegyvertelen katonáit –
 Fakopács veri öblös szólamait az odvas fákon
 Borzas fejű bogáncsok közé suhint a nyugati szél
 Jussom csak ennyi
 a nem irányított porciókból...
 A vadállatot ösztön vezérli
 és nem az önzés
 Rácsok mögül is rányal az idomár kezére
 Így szelídülök melletted jótékony nyomorúságunkban
 a negyedik emeleten
 mert a Mi időnk már sosem jön el
 nem leszünk nem voltunk
 részesei a magtalan működésnek
 a megának a szupernek az extrának...
 Én még ihattam nagyapám
 kertvégi kútjából józanítóan tiszta vizet
 és ihattam fakupából ürmözött bort is
 belecsíphettem a hetes borjú vékonyába
 talpas cigaretták nikotinja sárgította
 ínyemet mikor ifjú-munkás-proletárként
 zabáltattam a mohó kohót...

Bitangok okítottak epizód-hőssé
Bölcsök neveltek megalázhatóvá
Magamban romboltam
és másoknak építettem
„össznépi” kalodát –
Kopik a dűlő
és vele én is
Együtt kopunk a vadszilvafák között
Az öreg ölyv-pár vijjogva
vallja meg hűségét fölöttem
Ha eljöhét elém még egyszer a holnap
hibátlanul teljes arcommal
akarom meglátni az újszülött napot
Amikor kitakarózik a hajnali ködből a völgy –

Tánzos György: Metszetek